

var forelagt af Regeringen, fandtes der i denne Paragraf en Bestemmelse om, at den Bemyndigelse, som Finansministeren ved de nævnte Jærnbanelove og andre Love har faaet til at dække Udgiften ved Salg af Statsobligationer, bortfalder, for saa vidt angaar de Udgifter, der dækkes ved Udbyttet af det ifølge nærværende Lov optagne Laan. Denne af Regeringen selv foreslaaede Bestemmelse var i Samklang med tilsvarende Bestemmelser, som findes i Statslaanslovene af 1894 og 1897. Ved de Ændringer, som Loven er undergaaet ved Behandlingen saavel her i Tinget som i det andet Ting, er denne Bestemmelse imidlertid kommen til at falde ud. Jeg vilde anse det for rigtig, at sætte den ind igen. Men saavel den ærede Finansminister som Finansudvalgets øvrige Medlemmer have anset dette for overflødig, idet man har gjort gældende, at intet fornuftigt Menneske nogen Sinde kunde falde paa at paastaa, at naar dette Laan optages til Afholdelse af disse bestemte Udgifter, at da ikke Laanebemyndigelsen i de paagældende Love maa betragtes som bortfalden for et tilsvarende Beløb. Jeg erkender Rigtigheden heraf. Men paa den anden Side mener jeg, at vi have set saadanne Lovfortolkninger og saadanne Anvendelser af trufne Aftaler i vort politiske Liv, at jeg, hvis det alligevel skulde vise sig, at noget Menneske i Fremtiden skulde falde paa at gøre en saa forrykt Opfattelse gældende, vil have min Ryg fri og være uden Ansvar.

Finansministeren (Hørring): Den ærede Ordfører har selv erkendt, at der ikke er nogen nødvendig Forbindelse mellem det foreliggende Lovforslag og det Lovforslag, som nu er oppe i Landstinget, nemlig Forslag til Lov om Udstedelsen og Indrætningen af danske Statsobligationer til Dækning af Udgifter ved Aktivhvervelse. Den ærede Ordfører mente imidlertid, at det foreliggende Lovforslag om Optagelse af Statslaan vilde være blevet bedre, saafremt det i Landstinget liggende Forslag var blevet vedtaget. Det kommer an paa, hvad man forstaar ved, at det foreliggende Forslag vilde være blevet bedre. Det foreliggende Forslag har efter sit Indhold ikke andet Formaal end at skaffe Staten Midler ved Optagelse af et Statslaan paa 12 Mill. Kr., og for saa vidt kunde det ikke blive bedre, end det er, saa vist som vi kunne optage dette Statslaan efter den Lov, der vil emanere i Henhold til det foreliggende Forslag. Men man kunde nok opnaa

noget ved Siden af. Man kunde opnaa at faa gennemført det Forslag, som hviler i Landstinget, og det var netop det, som Finansudvalget herved vilde. Finansudvalget har indsat en Sammenkoblingsparagraf i det her omhandlede Lovforslag ved 2den Behandling. Man har ønsket at koble disse to Love sammen, skønt de i Virkeligheden ikke have nogen nødvendig Forbindelse med hinanden, for at faa det Lovforslag gennemført, der hviler i Landstinget. Dette Ønske har man ikke faaet opfyldt herved. Haabet i saa Henseende er bristet, idet man ikke har kunnet faa Sammenkoblingen gennemført, og jeg finder det ganske naturligt, at man i den Anledning siger mig adskillige Ubehageligheder. Men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Den ærede Ordfører betegner mig i min Egenskab af Minister som en død Mand, og der er jo ingen Fornøjelse ved at høre en død Mand tale.

Jeg vil blot gøre en enkelt Rettelse til den Fremstilling af Sagen, som den ærede Ordfører gav. Det Møde, jeg havde med Folketingets Finansudvalg, og til hvilket den ærede Ordfører henviste, fandt Sted den 30te Marts. Det var den Dag, Repræsentanterne for de franske Banker skulde rejse herfra. De skulde rejse med Tolvtoget, og jeg havde Møde med Folketingets Finansudvalg Kl. 10. Det, jeg spurgte Folketingets Finansudvalg om, var, om jeg med nogen Betyggelse kunde gaa hen og underskrive Kontrakten. Jeg fik saa det Svar: Ja, naar jeg kunde skaffe den Lov gennemført, som hvilede i Landstinget. Dertil svarede jeg aldeles bestemt, at jeg ikke vilde paatage mig noget Ansvar i saa Henseende. Saa talte vi frem og tilbage, og Resultatet blev, at jeg sagde, at jeg vilde se at gøre, hvad jeg kunde. Jeg lovede at gøre, hvad jeg kunde, og saa tilføjede jeg: Saa gaar jeg nu hen og underskriver. Den ærede Ordfører sagde, at jeg ikke havde talt noget om, at jeg vilde underskrive, men at han tværtimod havde ment, at jeg vilde gaa op i Landstinget for at se at faa den Lov gennemført, som hvilede der. Det er fuldstændig urigtigt. Jeg havde lovet et Svar med Hensyn til Underskrift af Kontrakten samme Formiddag, og jeg mindes aldeles bestemt, at jeg sagde til de Herrer i Finansudvalget: Vel, saa underskriver jeg Kontrakten!

Det er en noget anden Fremstilling end den, som den ærede Ordfører gav. Dermed var nemlig Sagen om Underskriften afgjort, og nu var Spørgsmaalet, hvad jeg derefter kunde udrette i Landstinget.